

Forældre & Børn,

Allehelgens søndag 5.november 2023

Salmer: 729 Nu falmer skoven, 552 Nu har du taget fra os, 121 Dejlig er jorden.

Kære allesammen, alle jer som har mistet et barn, barnebarn eller en søskende, og især også jer der står ved siden af og er helt uundværlige medlidende venner.

Allehelgen er det eneste tidspunkt i løbet af året, hvor vi i fællesskab, mindes alle vores døde. Både dem der kun levede kort tid i mors mave, og dem der gik gamle og mætte af dage ud af livet. En dag, som er tilegnet dem, der med deres liv fik betydning for vores – dem der har efterladt et uudsletteligt aftryk i os og gjort os til dem vi er.

En Helgen er fra gammel tid et menneske, som Guds lys skinnede igennem med en særlig kraft. En person, som fik en afgørende betydning for andre mennesker.

I dag mindes vi alle jeres elskede helgener, dem som lyste jeres liv op og havde den ganske særlige betydning som kun vores børn har.

Vi er mange i kirken i dag, og hvert eneste lille lysende fyrfadsllys vidner om, at vi er mange flere end vi kan se. Vi hørte deres navne, og mærker

hvor forbundet vi er med hinanden, selvom dødens afgrund er kommet imellem os.

Jeg forestillede mig dem alle sammen, da jeg skulle skrive min prædiken til i dag – forestillede mig denne kæmpe flok af skønne unge friske topskud, alle de ubrugte liv, der ikke fik lov til at vokse og lyse, før de måtte dø – det største ressourcespild verden har set.

Ikke fordi vi mangler arbejdskraft og nye kloge hoveder der kan regne den ud, slet ikke. Det er ikke den slags ressourcer jeg tænkte på.

Nej, jeg tænkte på al den glæde og kærlighed der endte med den største sorg.

Og jeg tænkte på, hvad de børn ville gøre lige nu, hvis de ikke var blevet syge eller skadet eller hvad det var der tog livet fra dem – hvad hvis de stadig var her hos os, som det var meningen med dem?

Jeg forestillede mig, hvordan de ville glæde sig over livet: fryde sig over alle dyrene, blomsterne, en gyngetur, en dejlig sang, og varme kram. Hvordan de ville lære og forstå, fordi de er nysgerrige og har lyst til at åbne verden og se det hele.

Hvordan de unge af dem, med alle deres hormoner og skøre påfund, ville finde hinanden i søde kys og bekræfte, hvordan alt så sindigt er udtænkt, at det griber ind i hinanden, så liv avler liv – men også det modsatte, at indimellem helt forfærdende, i stedet ødelægger og knuser det bedste vi har.

Børnene, de elskede sønner og døtre i alle aldre, ville have kastet sig ud i livet og fundet meningen med det - ved blot at leve det. Nu mangler de hver evig eneste dag, deres fravær er mørke og ikke lys.

Børnene der døde, tog vores usårlighed med, og efterlod os magtesløse.

Vi bliver ikke stærkere af at miste noget så dyrebart som et barn, det er snare modsat, vi bliver hudløse og følsomme. I hvert fald i noget tid – og måske for altid, selvom livet langsomt finder vej i os igen. Det sker, at vi bliver mere ydmyge overfor livet, træder mere varsomt, tilgiver vores nærmeste, og de medmennesker der omgiver os, alle deres fejl og svagheder, fordi vi forstår hvor skrøbeligt det hele er. Måske ikke i tiden lige efter tabet, der kan man blive helt kold og immun overfor omgivelserne.

Sorgen kan ligefrem stille os et ultimatum: enten så overgiv dig til livet med alt hvad det indebærer og stol på, at barnet er i Guds hånd – Eller fortvivl helt, vend livet ryggen som om det ingen værdi har, kast dét væk, luk af.

Vent med at svare!!!! Træk den så længe du kan. Ud af meningsløsheden kan der opstå en mening – noget uventet og meningsfuldt – som vækker det tabte mod. Og livet sætter sig igennem og du

opgiver at kæmpe imod længere, og lader det ske som må ske.

Salige er de som sørger, for de skal trøstes. De er ikke salige fordi de sørger – det er der intet saligt ved – men de er salige fordi de skal trøstes. Det har vi Guds ord på. Og den eneste trøst der gælder er, at vi får barnet igen når vi mødes i evigheden.

Jeg vil slutte med en lille, særlig fortælling om Gud, skrevet af en ung engelsk kvinde i 1964.

Fortællingen gik hurtigt viralt - med den tids metoder naturligvis: gennem bøger, aviser og præster som mig! Mange af jer kender derfor nok denne fine historie, men ikke alle. For os der kender den, er den en gentagelse værd, for jer der ikke kender den, tag den til jer.

Fortællingen hedder 'Fodspor i sandet' – og jeg genfortæller den med mine egne ord:

Den handler den om en kvinde der sammen med Gud, i en drøm ser tilbage på sit liv.

De to går sammen på stranden langs vandet. Hen over himlen blev der vist scener fra hendes liv – og ved hvert klip viste der sig to sæt fodspor i sandet. Det ene sæt tilhørte kvinden, det andet Gud. Da den sidste livsscene var gledet forbi, lagde hun for alvor mærke til fodsporene i sandet. Til tider var der kun ét sæt spor at se.

Det gik op for hende, at der hvor der kun var ét sæt fodspor, var de tider, hvor hendes liv havde været mest trist og tungt.

Det plagede hende slemt – og til sidst sagde hun til Gud: Du har - næsten - gået ved siden af mig hele mit liv, ...men kun næsten. For i de tider hvor jeg havde det sværest er der kun ét sæt fodspor.

'Hvorfor forlod du mig, når jeg havde allermest brug for dig?'

Gud standsede, holdt hende om skuldrene, kiggede hende dybt i øjnene og svarede: Mit elskede barn, i de stunder, hvor du havde det allersværest, ser du kun ét sæt fodspor: for – det – var – dér – jeg – bar - dig.

I Jesu Kristi navn, amen.